

Márton nap és Gágogó táncház

Tóth Mária óvodapedagógus –
Barackfa csoport

Immár hagyománnyá vált a Kispatak óvodában a Márton nap megünneplése. Hosszú előkészület előzte meg ezt a jeles napot a Kaszáló utcai óvodaépületben is. A gyerekek ráhangolódtak az ünnepre libás játékokkal, kézműves tevékenységekkel, dalokkal, mondókákkal, Szent Márton történetének a megismerésével. Márton napján, sötétedés után meggyújtottuk lámpásainkat, s a kis fények, az énekszó hangulatosan járta be a környékbeli kis utcákat.

A feldíszített kertbe visszaérkezve zsíros kenyér és gyümölcsös tea várta a szülőket és a gyerekeket. A tűzkosár körül Bertalanné Vekérdi Mónika és a Nagykovácsi Muzsikások vezetésével Gágogó táncházzal zárult Márton napi jeles eseményünk. Ez az ünnep nem csak arra jó, hogy a gyerekek személyiségét formáljuk az adni tudás és az önzetlen szeretet irányába, hanem arra is megfelelő alkalom, hogy összehozza egy délutánra szinte a teljes óvodai közösséget. A közös programok ereje mindig hatásos értékközvetítő.

Köszönjük Nagykovácsi Nagyközség Önkormányzatának a 2019. évi civil pályázati támogatását, mely segítette programunk megvalósulását a Nagykovácsi Óvodásokért Óvodai Alapítvány szervezésében.

Szent Márton-dal

*Szent Márton hóban lovagol
lova szélénél is gyorsabb volt
Szent Márton lovagolt vígan,
meleg köpenyben burkoltan.
A hóban koldus vacogott,
nem viselt mást, hitvány rongyot.
„Ó légy a segítségemre,
vagy megvesz az Isten hidege.”
Húzza Szent Márton a gyeplőt,
megáll a didergő előtt.
Szent Márton éles szablyája
a meleg köpenyt szétvágja.
Felét Szent Márton od'adja,
koldus hálásan fogadja,
de Szent Márton már vágat el
köpenye másik felével.*

Márton napi vigasság

Lendvai Lilla
Tengelice csoportos szülő

A téli óvodai szezon legnagyobb előkészülettel járó ünnepe a Márton nap. Nekem ez egy teljesen új élmény volt, hiszen Nagykovácsi sváb örökségéhez tartozó ünnepről van szó. A készülődés hangulata nagyon családi és nagyon izgalmas volt, mert egy külön alkalommal, a gyerekekkel és szülőkkel együtt készültünk el a lámpások a fantáziánkra (és kézügyességünkre) bízva. Mindeközben tudtam, hogy a szülők egy része is készül valamire szóval nagy várakozással érkeztem meg a Márton napi ünnepekre, ahol kedves szavak, jó hangulat és fantasztikus, házas izek kavalkádja várt. Ráadásul adománygyűjtéssel is egybe volt kötve az esemény, ezért a meleg érzések tovább fokozódtak. Megérkezés után végre volt ideje a szülőknek és a gyerekeknek egy kis beszélge-

tésre, aztán egy kis körmenetben énekelve sétáltunk az adományok gyűjtőhelyére is vissza. A sötétben a lámpások hangulata és az ének igazán hangulatos közösségformáló érzéseket keltett.

Visszaérkezés után az óvodába a szülők által összeállított árnyjáték csodálatos megható élménye nemcsak a gyereket, hanem engem, mint szülőt is ámulatba ejtett, Dóri néni meséje és az üzenet, mely a mások megsegítése és ennek köszönhető sorsbeli változásokról szökö, szép emlékeztetés volt a szülőknek és tanítás a gyerekeknek. Az előadás után pedig Kar-

czevicz Ági néni egyedülálló libalevesével melegeztünk fel az erkélyen. Fantasztikus közösségi élményben volt részünk! Köszönjük szépen!

Mesemúzeum látogatás

Lipták Fanni
óvodapedagógus - Barackfa csoport

A Kincses Kultúróvoda pályázat jóvoltából 2019. november 18-án, egy szép hétfői napon Mesemúzeumba látogattunk a Barackfásokkal. A programra a nagyobbakkal indultunk el, hiszen busszal és villamossal utaztunk a Templom tértől egészen a Döbrentei térig. Nagy élmény volt a fővárosi közlekedési forgatag, mert gyerekeink közül sokan még nem is utaztak tömegközlekedési eszközzel.

A Mesemúzeumba érve egy nagyon kedves múzeumpedagógus fogadott és vezetett minket. A mesehősöknek 7 próbát kellett kiállniuk:

mágneses kulcskereső játék, mesekérdések helyes megválaszolása, képek szerint a mesék időrendi sorba rendezése, sárkányvadászat, meselabirintus, szaglás alapján rózsaoilaj megkeresése, tapogatás alapján meséhez kapcsolódó tárgyak kitalálása. A próbatételek végén minden óvodás elnyerte méltó jutalmát. A mesehősök ruháit felvéve bújhattak a szereplők bőrébe, és mesehős igazolványuk bizonyította jártasságukat a mesék varázslatos világában.

A kis mesetudósok csodás élményekkel gazdagodva tértek vissza Nagykovácsiba.

Nagykovácsi Kispatak Óvoda

Intézményvezető: Szabó Orsolya

2094 Nagykovácsi, Kaszáló u. 16-18. • Telefon: 26/355-607 • e-mail: kispatak.nagykovacs@gmail.com

Dózsa György u.-i tagóvoda: • 2094 Nagykovácsi, Dózsa György u. 39. • Telefon: 26/389-305 • e-mail: kispatak.dozsa@gmail.com

Száva u.-i tagóvoda: • 2094 Nagykovácsi, Száva u. 7. • Telefon: 26/389-383 • e-mail: kispatak.szava@gmail.com

Honlap: www.kispatakovoda.hu

Szent Márton nyomán...

Karczevicz Dóra

Ebben az esztendőben is felöltöttük magunkra Szent Márton köpenyét a Száva utcában. A szeretet és az együttérzés jegyében gyűjtést szerveztünk Kárpátaljai testvéróvodáinknak a feketepataki Fenyőfácska Református Óvodának.

A családok megható bőkezűsége ámulatba ejtett bennünket, már-már veszélyeztetve küldetésünket... miszerint személyesen adjuk át az ajándékokat.

Aki azt gondolná, hogy ez egy könnyed kis kiruccanás, hatalmasat téved! Számtalan akadállyal találtuk szembe magunkat.

Az első mindjárt az adományok kijuttatása volt, hiszen az igen-igen nehéz helyzetben lévő országban háború dúl, éhezés és nyomor az osztályrészük.

A határon dolgozóknak is gondoskodniuk kell családjaikról, tehát elég valószínűnek tűnt, hogy civil személyként odaérkezve részben vagy egészben „megszabadítanak terheinktől”.

Az édesapa, aki a kapcsolatot már két éve segíti, ápolja a kinti óvodával, rendszeresen jár Kárpátaljára így tisztában volt ezzel a nem hivatalos protokollal. Ismeretségei révén sikerült diplomata autóval átjuttatnunk már indulásunk előtt egy héttel az adományokat. Amit Beregszászi Református Diakónia központjában őriztek számunkra hét lakat alatt.

November 24-én nekivágtunk az útnak. Kísérőnk aggodalma a határhoz közelítvén egyre nőtt. Igyekezett felkészíteni, hogy gépfegyveres őrök fogadnak majd, tételesen vizsgálják át a csomagokat és nagy valószínűséggel hosszú órákat töltünk várakozással... aztán este 6 körül akadálytalanul jutottunk át Ukrajnába.

Akkor hallottam az első recsenést: „Tengely török, rúd szakad tán?” – nem csak hűséges kísérőnk szívéből szakadt le az első teher lánc!

Hamarosan megérkeztünk a diakóniára, becsengettünk... semmi. Csengettünk újra... semmi!

Telefon elő... nem működik, és csak állunk a sötétben egy idegen országban orosz nyelvtudás nélkül, tanácstalanul.

Aztán előkerül valahonnan egy őr kulcsokkal, ugyan Ő sem tud érkezésünkről és a csomagok hollétéről, de beenged.

Az én telefonomról végre sikerül elérni a lelkes urat, aki a püspök mellől robog el hozzánk, hogy végre megtölthessük az autónkat az adományokkal.

És először itt szembesültünk vele, hogy mennyi is az annyi! Betettük, kivettük, áttettük, kivettük lehajtottuk, beültünk és ölbe tettük és kész! Végül befértünk mindnyájan.

Ekkor hallottam a második recsenést! – még egy lánc leszakadhatott.

Innen még egy kis kitérővel meglátogattunk egy családot, akik 10 sérült gyereket fogadtak örökbe és ápolnak fogyatékos hittel és erővel. Egy hatalmas kosárnyi tartós élelmiszerrel és tisztítószerekkel igyekeztünk segíteni áldozatos munkájukat.

Eliindultunk szállásadónkhoz, az óvoda vezetőjéhez, aki a Feketepatakkal szomszédos Verbócön lakik. Amikor letértünk a főútról, onnantól szinte csak lépésben lehetett haladni, mert nincsenek arra szavak, hogy milyenek az útviszonyok arra felé. Legyen elég annyi, hogy kerékpárral is kihívás lenne kerülgetni a kátyúkat (a 26 km-t több mint egy óra alatt tettük meg).

Hosszú és kimerítő bolyongás után megérkeztünk mesebeli szállásunkra, ahol olyan melegséggel, otthonossággal, ínycsiklandó ételekkel fogadott minket Anikó, hogy szemünk-szánk tátva maradt.

Ekkor végre az utolsó lánc is recsegve, ropogva porba hullott kísérőnk szívéből és mindannyian megnyugodva hajtottuk álomra a fejünket.

Másnap végre ellátogattunk az óvodába. Megismerkedtünk az ott dolgozókkal és a gyerekekkel, akik úgy fogadtak minket, mint régi kedves ismerősöket szokás. Megöleltek, megcsókoltak és már be is szippantott minket az óvoda. Ámulatba ejtő az a családias légkör, ami körülengi őket. A gyerekek jönnek-mennek csoportok és konyha között szabadon, beszélgetnek kicsit a szakácsnéval, a szomszéd csoport óvónéniével, velünk, majd továbbállnak.

Közben az elejtett mondatokból kezd kirajzolódni életük drámája, hogy nincsenek férfiak, mert vagy a fronton harcolnak, vagy külföldön dolgoznak a megélhetésért. Hogy keresetük a negyede a miénknek, de az árak nem sokban különböznek az itthoniaktól. Hogy gyerekeik, a jobb megélhetés reményében, már igen korán (14-15 évesen) elszakadnak a családjuktól. Jönnek Magyarországra tanulni. Legtöbbször 3 állást vállalnak, nyáron a szabadságuk alatt szállodában mosogatnak (több diplomával) a Balaton mellett. Ugyanolyan minősítő eljárás kell évente átesniük, mint nálunk a pedagógusoknak, csak nekik saját költségen.

És egyik állítás sem panaszként hangzik el, csak csendes nyugalommal válaszolnak kérdéseinkre. Mikor azt firtatjuk, hogy miért maradnak mégis, a válasz egybehangzó: itt a családnak, itt vannak a szüleink, ide születünk, nem megyünk sehova!

A délelőtt folyamán a gyerekek versekből, énekekből álló csokorral kedveskedtek nekünk, ajándékokat küldtek ovisainknak, fejedelmi lakomával vendégelték meg.

A búcsúzás pillanataiban meghívtuk őket, látogassanak meg bennünket, hogy viszonzhassuk kedvességüket.

A válasz egy feszült mosoly kíséretében: „Talán egyszer...”

Talán egyszer (jövőre?) Szent Márton köpenyébe burkolja ezt a kedves társaságot és elhozza ide hozzánk, hogy viszonzhassuk vendégszeretetüket!

MINDENKI KARÁCSONYA
DECEMBER 20. PÉNTEK 15.00
ÖREGISKOLA KÖZÖSSÉGI HÁZ ÉS KÖNYVTÁR
KARÁCSONYI MŰSORRAL, TEÁVAL, SÜTEMÉNNYEL ÉS SZERETETTEL VÁRUNK MINDENKIT!
KÉRJÜK, RÉSZVÉTELI SZÁNDÉKÁT JELEZZE 2019. DECEMBER 16-IG

SZEMÉLYESEN AZ ÖREGISKOLÁBAN,
EMAILBEN (KOZOSSEGHAZ@NAGYKOVACSI.HU)
VAGY TELEFONON (26/356-362).

2094 Nagykovácsi, Kossuth Lajos u. 78. / +36 26 356-362 / kozosseghaz@nagykovacsi.hu
http://oregiskola.nagykovacsi.hu / www.nagykovacsiroiika.hu

Gyöngyöspata

Horváth-Meszes Bettina, Levendula csoport

Elmúlt, mint száz másik pillanat, mégis múlhatatlan, mert szívek őrzik, s nem szavak.

Ernest Hemingway

Egy idegen gyermek megkocogtatja a vállam. Felé fordulok. „Ez a tiéd” – mondja félénken, és a csöpp kezéből egy rajzot nyújt felém. Szív, nem is egy, több. Gombóc a torkomban és szavak nélküli ölelés.

Minden pedagógus életében vannak meghatározó pillanatok. Ez is ilyen volt, ez az ölelés most más volt. Kimondom és már el is múlt mégis itt van, és szeretném itt is tartani, nem engedni, nem hagyni elmúlni mert fontos, mert

akkor és ott abban a másodpercben varázslat történt.

Egy apró figyelmességből indult ez a mesébe illő történet. Szegregált vagy nagyon hátrányos helyzetű intézmények örökbefogadásának lehetőségét ajánlották figyelmembe. A kezdeményezés mellett közvetlen kollégáimmal együtt úgy gondoltuk nem mehetünk el, és bár nekünk Nagykovácsi a világ közepe, sajnos vannak az országban szerényebb és szegényebb körülmények között élő családok, akik talán olyan dolgokat nélkülöznek, melyekből nekünk felesleg is akad. Ezért Szent Mártonra emlékezve adományokat gyűjtöttünk rászoruló családoknak.

Sokat gondolkodtunk, hogyan tehetnénk a gyerekeknek személyes élménnyé az adományozást és a vele járó pozitív érzetet. Aztán ahogy az lenni szokott, a szikra tűzzé lobbant. Kiderült, hogy egyik kis óvodásunk nagymamája óvodavezető egy örökbefogadásra váró ovisban. Felvettük a kapcsolatot a gyöngyöspatai Bokréta Óvodával, ahol rengeteg hátrányos vagy halmozottan hátrányos helyzetű ovis gyermek van! Az óvoda a sok elhivatott pedagógusnak köszönhetően pályázatokból szépen és dinamikus fejlődik. A gyerekek nagy része viszont egy „másik” világba tér haza, ahová az óvoda ölelő karja már nem ér el.

Az összegyűjtött „segély” csomagot, mely megtöltött egy kisbuszt, a gyerekekkel együtt vittük le Gyöngyöspatára egy egész napos kirándulás keretében,

ahol szeretettel készültek a látogatásunkra. Kis műsorral, ínycsiklandozó finomságokkal és hagyományörző kézműves programokkal kedveskedtek nekünk. Csodálatos nap volt, melynek emlékét hiszem, hogy minden résztvevő felnőtt és gyermek szíve őrzi!

Mert adni jó!

Fodor Márta

Gyöngyöspatai Bokréta Óvoda és Bölcsőde

A Nagykovácsi óvoda Levendula csoportja látogatta meg óvodánkat. Adománygyűjtést szerveztek halmozottan hátrányos helyzetű gyermekeink számára. Rengeteg játékkal, ruhával, színes ceruzával, tartós élelmiszerral érkeztek. Várakozással és nagy szeretettel fogadtuk őket.

Hagyományörző óvodaként, kézműves foglalkozásokkal és lakodalmas játékkal kedveskedtünk vendégeinknek, amibe mindenki bekapcsolódott.

Más alkalommal is kaptak már segítséget rászoruló családjaink, de ez alkalommal ez egész más volt. Nagyon jó ötletnek tartottam a személyes találkozást. Nagyszerű lehetőség a gyermekeknek, hogy átélhették az ajándékozás, örömszerzés élményét. Aktualitása is helyénvaló, hiszen mindkét óvodában Szent Márton legendáját jól ismerik a gyermekek. Óvodásaink örömét nehéz leírni, de a mellékelt fotó hűen ábrázolja. A kapott játékot gondosan őrizgették, megengedtük, hogy az ágyba is magukkal vigyék. Amikor a szülők jöttek

értük örömmel mutogatták. Sajnos családlátogatásokon tapasztaljuk, hogy a hátrányos helyzetű gyermekeink nagy része szinte semmilyen játékeszközzel nem rendelkezik.

A ruhák és az élelmiszerek elosztását az óvoda dolgozói a család tagjainak életkorát figyelembe véve végezték. A szülők boldogan fogadták az adományokat. Az egyik anyuka meghatódva érdeklődött, hogyan tudná ezt a nagy segítséget meghálálni a Nagykovácsi óvodának, szülőknél. A férje gyárban dolgozik, az ő keresetéből élnek. Boldogan mondta el, amit a téli ruházatkódásra költött volna, azon a pénzen a gyerekekkel Budapestre fognak utazni a Tropicáriumba. Sajnos nem sok lehetőségük van az ilyen élményekre, hiszen a családi költségvetésből nem tudják megvalósítani.

Ilyen gazdag adományt még nem osztottunk ki számukra. A dolgozók is együtt örültek a meglepett és meghatódott szülőkkel. Gyermekünk öröme a mi örömünk is!

A Gyöngyöspatai Bokréta Óvoda kollektívája és szülei nevében hálásan köszönünk minden adományt, mellyel színesítették, gazdagították az óvodánkba járó gyermekeink életét.

Különösen hálásak vagyunk Horváth-Meszes Bettinának aki ötletgazdája ennek a tartalmas napnak, a szülőknél akik szabadidejüket feláldozva elkísérték a gyermekeket hozzánk

valamint azoknak is nagylelkűen felajánlották adományaikat.

Bízom abban, hogy kapcsolatunk továbbra is fennmarad, és hasonló találkozásokot élhetünk át a jövőben is.

Gyöngyöspata, 2019.11.19.

Márton nap meséje

Csípóné Németh Ildikó Ilona
óvodapedagógus – Nyuszi csoport,
szakvizsgázott mesepedagógus

Az idei Márton napon, a Dózsa György utcai óvodában, halkán gyülekeztek a családok. A gyermekeket megbűvölte a tűz fénye, s hamarosan elmerülhettek Szt. Márton meséjében. Ezután a dolgozók dallal kísért játékát tekinthették meg, melyben megjelenítve a híres történetet, hogy hogyan osztja meg Márton meleg köpenyét egy fázó koldussal, a gyermekek elé a jóságot, a megosztani, és adni tudás erényét állítva példának.

Íme, a mese:

„Hol volt, hol nem volt, de valahol mégis volt, élt egyszer réges-régen Pannóniában, Savaria városában egy fiú, akit Mártonnak hívtak. Már-

ton édesapja katona volt, s mikor a fiú nagy legénnyé serdült ő is beállt a római hadseregbe. Büszke paripáján gyakran kilovagolt, s ha ellenség közé került, fényes kardját megforgatva harcra szállt. Akik látták, azt mesélték róla, hogy vitézségének nem volt párja! Bátorsága mellett jószívú is volt, s társai hamar megszerették. Lovaglásai során sok szegény emberen segített. Egy napon, mikor a város felé lovagolt, az út szélén egy koldusra lett figyelmes. Kemény tél volt, tombolt a hóihar, s szegény kolduson alig volt valami, majd megvette az isten hidege. Mivel Márton minden pénzét a szegényeknek adta, semmije nem volt már. Gondolkodóba

esett, hogyan tudna mégis segíteni a kolduson. S akkor eszébe jutott, hogy épp aznap reggel kapott egy új köpenyt, ami akkora volt, hogy még lovát is betakarta. Hirtelen lekapta hát, kardját megsuhintotta, s széthasította vele. Majd köpenye felé a didergő koldusra terítette, aztán felpattant lovára, megsarkantyúzta, s bevágatott a római táborba. Mikor lepihent, különös álmot látott. Egy angyal megáldotta őt! Mikor felkelt, rögtön tudta, hogy életén változtatnia kell. Elhatározta, hogy nem harcol többé, s életét az emberek szolgálatának szentelte.”

Lassan, zeneszóval és vidám nótázással indult a lámpás séta, s végül a gyermekek ajándékba egy mézeskalács libát kaptak, melyet örömmel fogyasztottak el.

S most kedves olvasók, és az esten résztvevők! Engedjék meg, hogy az együtt töltött meghitt és emlékezetes este szellemiségéhez híven, s a közelgő karácsonyra gondolva, megosszam önökkel mézeskalács receptemet, – mely alapján az ajándék liba süti készült – s amit összegyűrés után hűtőbe teszek, s 180 C fokon, apránként sütök meg.

Mézeskalács:

30 dkg liszt
10 dkg porcukor
10 dkg méz
1 friss tojás

1 ek vaj, 1 kk szójabikarbóna, mézes-fűszerkeverék: fahéj, szegfűszeg, szegfűbors, gyömbér

Jó étvágyat kívánva, szeretettel

TOKODY MARIKA EMLÉKÉRE

Elment Marika.

Pedig tavasszal még arról beszélgettünk, hogy meggondolja, visszajön óvó néninek hozzánk. Tudta, elképesztő nagy szükségünk lett volna rá. Azzal a hihetetlen energiával, mellyel élt, tovább lendített volna minket is a nehézségeken. Óvó néni volt és pedagógus ízig-vérig. A kisujjában megbújt a világ összes meséje, dala és játéka. Úgy tudott ölelni, hogy szinte megropogtatott örömeiben. Úgy tudott pattogósan rendet teremteni, mint nagyanyám a falu purdái között, ha rossz fát tettek a tűzre. Ereje volt Marikának mindig, mindenkor, amely mérhetetlen szeretetből táplálkozott. Sok nyelven beszélt, hiszen minden gyerek és felnőtt más és más volt. Ő pedig értette őket. Barátnőm kislánya egyszer megkérdezte tőle, miután a macska odament Marikához a hívására: Te tudsz cicául is?

Úgy tudta mondani, oly utánozhatatlanul, hogy: Kedveskéim. Eltanultam tőle és szeretem. Ahogy Őt is szerettem.

Mikor nyugdíjas lett együtt töltöttünk sok-sok időt. Én a kislányomat nevelgettem, Marika egy kedves szomszéd apróságát. Mindig énekelt, verset mondott, mesélt és a két gyerek rajongott érte. Sütötte a finomabbnál finomabb süteményeket, főzte az utánozhatatlan birsalmasajtot és imádott élni.

Férje halála után megszakadt a szíve. Talán akkor már menni akart Zolihoz...

A mi családjunkban az esti elalvásnál a kicsiknek mindig megéneklük az eltávozottakat is, hogy emlékezzenek rájuk.

Megénekellek Marika.

*Aludj kicsim, aludjál.
Marika is alszik.
Este van a faluban,
Csillagok közt alszik.*

Mondd nekünk a csillagok közül: Kedveskéim...

A Kispatak Óvoda munkatársai nevében búcsúzom tőled.
Szabó Orsolya
intézményvezető